

dbala povinnosti, jež jí předpisy § 28 čís. 2 obecního zřízení pro Čechy, ve spojení s §§ 51 a 98 vodního zákona v oboru vodní policie ukládají. Žalobce sám také v rekursu na rekursní soud připouští, že jde o zanedbání místní policie vodní, míní však, že prý otázka zavinění, kterou podle § 37 českého obecního zřízení má řešiti politický úřad, byla již rozřešena v komisionelním řízení, které okresní politická správa dne 30. prosince 1925 na místě provedla. Tomu však tak není. Neboť protokol o tomto úředním jednání neobsahuje nálezu ve smyslu § 37 druhý odstavec obec. zřízení. Vzhledem k tomu jest o závazku k náhradě škody z důvodu touto žalobou uplatňovaného rozhodnutí především a jediné úřadu politickému, pořad soudní je tedy pro tento spor nepřípustným a bylo důsledkem toho k odůvodněnému rekursu obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 7173.

Byly-li nemovitosti vydraženy nikoliv společně, nýbrž jednotlivě podle knihovních vložek, bylo povinností berního úřadu, jakmile to zvěděl z dražebního protokolu, by předložil nejpozději při rozvrhovém roku doklady o dávce z majetku, připadající na jednotlivé vydražené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 22. června 1927, R I 499/27.)

Rekursní soud zrušil rozvrhové usnesení prvního soudu a nařídil mu, by provedl šetření o dávce z majetku a z přírůstku na majetku, přihlášené berním úřadem v T.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k použitým zrušovacím důvodům, znovu rozhodl o rekursech.

Důvody:

Rekursní soud, zrušiv napadeným usnesením rozvrhové usnesení prvního soudu, nařídil mu, by provedl šetření o dávce z majetku a z přírůstku na majetku, přihlášené berním úřadem v T. podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. ku částečnému přikázání v přednostním pořadí (t. j. nejvýše do 30% čisté hodnoty dražebně prodaných nemovitostí, k 1. březnu 1919 zjištěné), vycházející z předpokladu, že dávka z majetku byla berním úřadem k rozvrhovému roku zákonným způsobem přihlášená a doložena (§ 210 ex. ř.). Než s míněním rekursního soudu nelze souhlasiti. Vždyť napadené usnesení samo vytýká při přihlášce k rozvrhovému roku, že nesprávně uvádí dávku z majetku též ohledně vl. čís. 203, která nebyla vůbec předmětem dražby, že řádně nevykazuje splátky na dávku, že v přihlášce rozvrhové je dávka vytčena částkou 13.425 Kč a že nelze z ní seznati, jak dochází

ku přihlášenému zbytku dávky 10.068 Kč, a též stěžovatelé právem vytýkají přihlášce, že v ní dávka z majetku není rozvržena podle jednotlivých samostatně vydražených předmětů, nýbrž že byla účtována a zástupcem berního úřadu také při rozvrhovém roku požadována celkově při všech prodaných nemovitostech. Povinností berního úřadu bylo, by, když zvěděl z dražebního protokolu, že nemovitosti nebyly vydraženy společně, nýbrž jednotlivě podle knihovních vložek, předložil nejpозději při rozvrhovém roku doklady o dávce z majetku, připadající na jednotlivé vydražené nemovitosti, ježto jejich dílčí podstaty se rozdělovaly každá zvláště, by bylo lze posouditi, zda požadovaná částka dávky z majetku se týká určité nemovitosti a zda účtovaný peníz nepřevyšuje 30% zjištěné její čisté hodnoty k 1. březnu 1919. Neučinil-li tak berní úřad a zůstaly-li tyto předpoklady pro přikázání dávky z majetku z jednotlivých exekučních podstat nesplněny, neměl exekuční soud k nejasné a doklady neopatřené přihlášce vůbec hleděti a neprávem dávku přikázal k zaplacení z rozdělovacích podstat za vydražené nemovitosti, použiv mylně ustanovení §u 222 druhý odstavec ex. ř. Exekuční soud nebyl ovšem také oprávněn, by prováděl o neurčité přihlášce po rozvrhovém roku nové šetření a aby dokonce teprve podle výsledků jeho, podstatně odlišných od obsahu přihlášky, přikázal státu na dávce z majetku více (16.585 Kč) než bylo v přihlášce úhrnem požadováno (t. j. 10.068 Kč). Rekursní soud, vycházející z mylného názoru, že přihláška berního úřadu vyhovuje zákonným předpisům, nařídil napadeným usnesením prvému soudu, by o této přihlášené pohledávce na dani z majetku dále jednal a doplněným šetřením odstranil její vady. Jeho rozhodnutí příčí se však zákonu, zejména ustanovením §§ 210 a 211 čtvrtý odstavec ex. ř. (viz sb. n. s. čís. 4933, 5206).

Čís. 7174.

Drží-li sice dlužník koupené věci, avšak nenabyl-li k nim dosud vlastnického práva vzhledem k výhradě vlastnictví prodatelova až do zaplacení kupní ceny, jest vésti exekuci na kupní práva dlužníkovy proti prodateli podle § 331 ex. ř., nikoliv podle § 325 ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. června 1927, R I 527/27.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce zabavením kupních práv na stroje, příslušejících dlužníkovi proti firmě J. a uvedl v exekučním návrhu, že dlužník stroje ty drží a užívá, ale že si firma J. k nim vyhradila vlastnictví a dala si je knihovně poznamenati. Soud první exekuci povolil s tím, že se dlužníku zapovídá jakékoliv nakládání zabavenými kupními právy a firmě J. jakákoliv dispozice s tím, co bylo zapláceno na kupní cenu strojů. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle tvrzení exekučního návrhu má dlužník od firmy J. zakoupeny stroje v návrhu vyjmenované, má je ve svém